

= VOETBALSTAD =

BUENOS AIRES

JORIS VAN DE WIER

Voetbalstad Buenos Aires

“Er zijn maar twee échte voetbalsteden in de wereld:
Glasgow en Buenos Aires.”

– *Diego Armando Maradona*

Eerste druk: november 2020

Eindredactie: GJ Arendshorst, Michiel Kraijkamp, Floris Mreijen

Tekstcorrectie: Janna ter Meulen

Cover: Chris Brunskill/Fantasista/Getty Images

ISBN: 978 90 830 3553 6

NUR: 489

STAANTRIBUNE

Staantribune Media
www.staantribune.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding	7
Argentinië	II
Van Football naar Fútbol	23
Cinco Grandess	29
De Clubs	39
Begrippenlijst	43
Landkaartje	46
Op bezoek bij Diego (Gimnasia)	48
Verlangen naar Boedo (San Lorenzo)	70
De mythische bonbondoos (Boca Juniors)	100
Tussen de uitsupporters (Berazategui)	134
Een bijna-doodervaring (Talleres)	142
De goede barra brava (Vélez Sarsfield)	152
Een juweeltje van hout (El Porvenir)	198
Het paleis van de koning (Huracán)	206
De Boeven van de Pampa (Estudiantes)	234
De miljonairs van Buenos Aires (River Plate)	276

INLEIDING

Mijn eerste ervaring met het Argentijnse voetbal was het WK in 1986. Ik was zeven jaar en vond zelf voetballen veel leuker dan ernaar kijken, maar van dat toernooi herinner ik mij flarden. Nederland deed niet mee en Denemarken begon ijersterk. Ik was dus voor de Denen. Toen die waren uitgeschakeld switchte ik net zo makkelijk weer en werd ik voor de Argentijnen. Gloryhuntechnisch een goede keuze, want het Zuid-Amerikaanse land werd wereldkampioen met dank aan Diego Maradona. Die was echt briljant dat toernooi. Als je de beelden terugkijkt, zie je dat het verhaal klopt dat hij zowat eigenhandig Argentinië wereldkampioen heeft gemaakt.

Maradona zorgde er ook voor dat ik een zwak kreeg voor Napoli en dat ik niet, zoals bijna iedereen in onze buurt, voor AC Milan was. Op het moment dat hij vertrok en ik de shirts van Sampdoria zag, was ik ook zo weer geswitcht van favoriete Italiaanse club. Op het WK in Italië in 1990 hoopte ik uiteraard dat Nederland zou winnen, maar toen de inhoud van Don Leo's Verhuisdoos 13 ervoor zorgde dat wij al snel naar huis mochten, werd ik weer voor de Argentijnen. Heerlijk vond ik het dat Maradona uitgerekend in Napels de Italianen uitschakelde. De finale was het maximaal haalbare voor de matige Argentijnse ploeg. Die lelijke wedstrijd werd beslist door een strafschop van de Duitser Andreas Brehme en dat zegt eigenlijk wel genoeg.

Het Argentijnse clubvoetbal zei mij tot dan toe nog niet veel totdat het Engelse Supersport ineens wedstrijden ging uitzenden op de Nederlandse kabel. Waar ik eerder onder de indruk was van de grote staantribunes in Engeland, zat ik nu met open mond te kijken naar de Argentijnse supporters met hun linten en confetti. Ik keek vaak samen met mijn beste vriend Thomas naar de wedstrijden. We kozen allebei ook een favoriete club om het wat spannender te maken. Hij was voor Vélez Sarsfield en ik voor Racing Club. Waarom weet ik niet meer, maar ik denk

dat het shirt er veel mee te maken had want dat leek heel erg op dat van Argentinië. Terwijl Vélez Sarsfield in de jaren erop titel na titel binnenharkte en zowel de Copa Libertadores als de Intercontinental Cup veroverde, won Racing Club helemaal niets. Dat was dus weer een uitstekende keuze van mij.

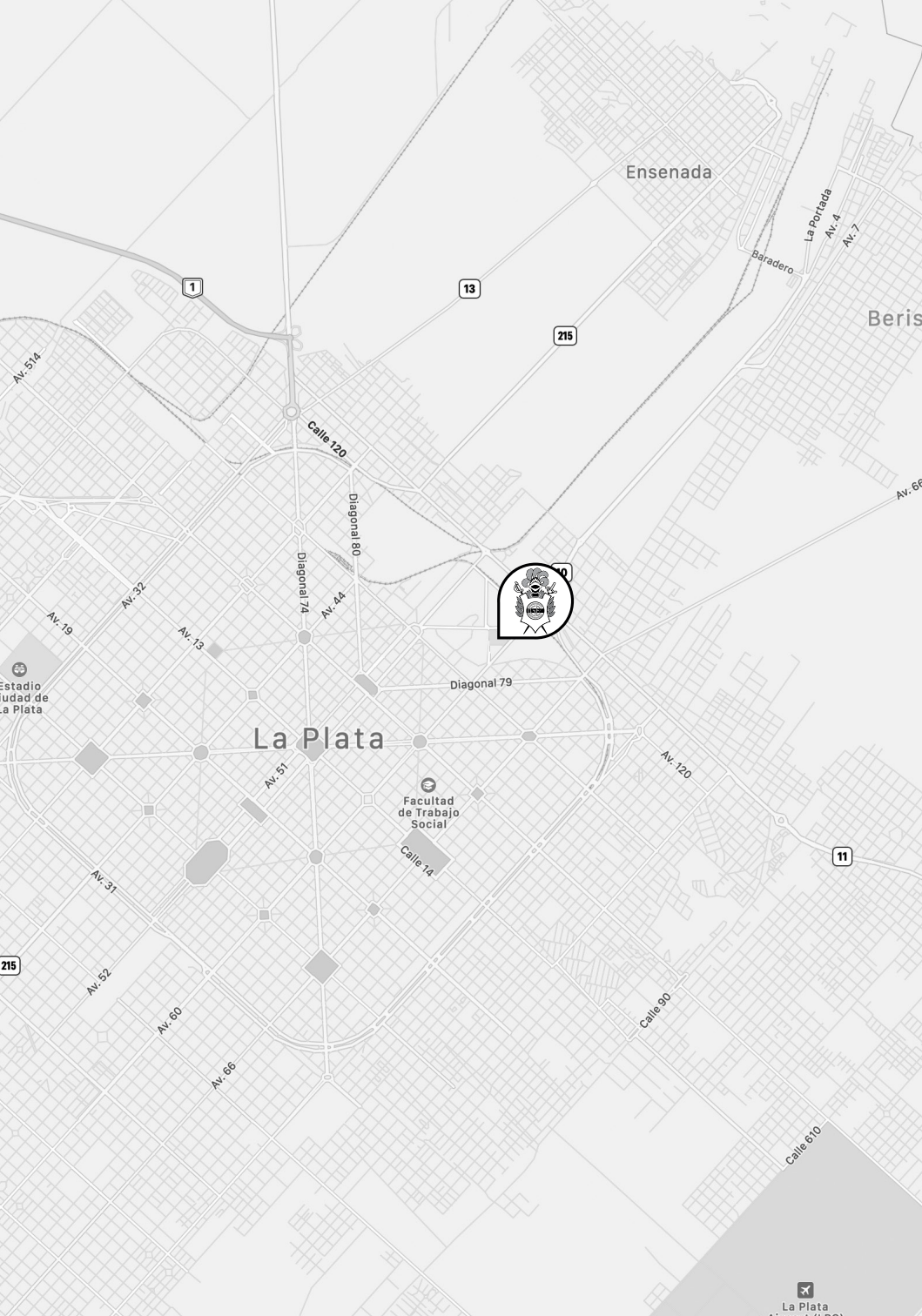
Uiteindelijk verdween het programma weer van de buis, maar mijn fascinatie voor het Argentijnse voetbal bleef. Op WK's was het altijd mijn tweede team na Nederland en ik was groot fan van spelers als Gabriel Batistuta, Claudio Caniggia en Fernando Redondo. Het voetbal was vaak aantrekkelijker dan het afgrijselijke betonvoetbal van de Brazilianen dat door de pers vreemd genoeg 'sambavoetbal' (ex aequo met 'cultclub' het meest verschrikkelijke clichéwoord dat sportjournalisten gebruiken) werd genoemd. Het blijft eeuwig zonde dat in 1998 Nederland – Argentinië niet de finale van het WK was. Qua voetbal waren het de twee beste ploegen dat toernooi.

Mijn interesse in het Argentijnse clubvoetbal werd eind jaren negentig weer aangewakkerd door internet. Tussen het fappen op zeer traag ladende plaatjes door, kon ik ineens filmpjes zien van competitiewedstrijden en foto's van de stadions. Racing Club bleek een stadion te hebben dat op een autoband leek, La Bombonera was heerlijk compact en ik zag overeenkomsten tussen het stadion van Huracán en Highbury van Arsenal. Om een of andere reden staat mij het stadion van Ferro Carril Oeste ook nog goed bij, dat was omringd door flatgebouwen. Naar Buenos Aires gaan om die *grounds* met eigen ogen te zien was een droom, maar op dat moment heel ver weg en onrealistisch als student. Een keer naar Engeland gaan om voetbal te kijken stond veel hoger op het verlanglijstje.

Een jaar of tien geleden begon het toch steeds meer te kriebelen. Er ging weleens een *groundhopper* naartoe en die kwam dan terug met toffe foto's en dito verhalen. Maar financieel was het nog altijd onbereikbaar voor mij. De jaren gingen voorbij en ik besloot in 2016 om mijn veertigste verjaardag, die twee jaar later

zou zijn, in Buenos Aires te gaan vieren. Uiteraard in combinatie met voetbal. Helaas bleek qua zakkenvullerij mijn oude kantoorbaan beter te zijn dan een voetbalblad runnen. Ik moest het idee voorlopig weer parkeren in de spreekwoordelijke koelkast. Maar begin 2020 was het dan eindelijk zover: Buenos Aires werd geïnvinkt. Uiteindelijk ben ik 25 dagen in het epicentrum van het voetbal geweest en heb maar liefst 26 wedstrijden gezien. Een belachelijk aantal eigenlijk. In dit boek kunnen jullie lezen hoe het was. Een klein tipje van de sluier: het was fantastisch!

GIMNASIA

Op bezoek bij Diego

Gabriel Batistuta is mijn favoriete Argentijnse voetballer, maar Diego Armando Maradona vond ik de beste. Ik kan maar geen genoeg van hem krijgen als speler. Iedere documentaire over hem kijk ik en ieder boek (hoewel die vaak heel slecht zijn) wil ik lezen. Soms zoek ik urenlang naar beelden op YouTube van Maradona uit zijn tijd bij Napoli of spelend voor het Argentijnse elftal. Nog altijd verbaas ik mij erover hoe ontzettend goed hij was op het WK van 1986. Lionel Messi is ook een briljante speler en haalt al veel langer een hoger niveau, maar ik heb meer met Maradona. Met name door het feit dat hij er bijna eigenhandig voor zorgde dat Napoli en het Argentijnse elftal prijzen wonnen. Dat doen weinigen hem na. Nooit zag ik Maradona in levenden lijve, maar uitgerekend op mijn eerste dag in Argentinië gaat daar hopelijk verandering in komen.

Diego

Diego Maradona was een geweldige voetballer. Wat mij betreft zelfs de beste aller tijden, maar op zijn voetbalcarrière kom ik later in dit (en het volgende) boek wel terug. Als trainer is het allemaal een stuk minder. Slechts twee Argentijnse clubs durfden ooit hun handen aan hem te branden. Zowel bij Textil Mandiyú in 1994 als Racing Club in 1995 werd het een drama. Maradona wist slechts drie van de 23 wedstrijden als trainer te winnen en maakte vooral indruk door ordinair gedrag, zoals schelden en het regelmatig opsteken van zijn middelvingers. Niemand dacht hem nog ooit terug te zien als coach in Argentinië. En toen was daar in september 2019 ineens Gimnasia uit La Plata.

Even wat achtergrond bij de situatie van die club op dat moment. In de Argentijnse competitie worden de punten van de laatste drie seizoenen bij elkaar opgeteld en daarna gedeeld door het aantal wedstrijden. Zo krijg je een gemiddeld aantal punten en aan de hand daarvan wordt bepaald wie degradeert. Dit om de

grote clubs te beschermen als ze een keer een minder seizoen hebben. Gimnasia wist aan het begin van het seizoen 2019-2020 al dat het heel lastig zou worden om erin te blijven omdat ze de twee jaar ervoor niet echt succesvol waren geweest. Nadat slechts één puntje uit de eerste vijf wedstrijden werd gehaald, had iedereen zich bij de club eigenlijk al neergelegd bij degradatie.

Om toch nog wat van het seizoen te maken, moest voorzitter Gabriel Pellegrino wat verzinnen. Iets dat ervoor zou zorgen dat de lethargie uit de club zou verdwijnen en er toch nog wat publiek zou komen kijken tijdens de rest van het seizoen. Hij kwam met een stunt van jewelste, want begin september presenteerde Gimnasia ineens Diego Maradona als nieuwe hoofdtrainer. Pellegrino beredeneerde dat het toch niet veel slechter kon gaan, dus dan kon hij net zo goed Maradona aanstellen. Bij de presentatie van El Diez (De tien) zat het stadion tot de nok toe vol met dertigduizend toeschouwers. De supporters droegen Maradona-shirts, er werd een speciaal voor deze gelegenheid geschreven Maradona-lied gezongen en een Gimnasia-supporter die het gezicht van Maradona op zijn hoofd had laten tatoeëren na de aanstelling mocht ook opdraven. Een bijna hysterisch “DIEGO, DIEGO, DIEGO” klonk voor, tijdens en na de presentatie.

Maradona gaf daarna een wazige persconferentie waarin hij een onsamenvattend verhaal zat te bazelen en ineens ging huilen. Volgens zijn dochter kwam dat door de slaappillen die haar vader slikte en de alcohol die hij had gedronken, wat het effect versterkte. Maradona's eerste acties als trainer waren het verbannen van de kleur groen en de rugnummers 13 en 17. Die brachten ongeluk, volgens hem. Ook liet hij een priester komen om de spelers te zegenen. Verder wilde hij Usain Bolt aantrekken om de aanval te versterken.

De eerste wedstrijd van Gimnasia met Maradona op de bank was tegen regerend landskampioen Racing Club. Op de tribune zat Maradona's goede vriend Claudio Paul Caniggia, terwijl in de aanval van Gimnasia lookalike en bijna-naamgenoot Claudio

Paul Spinelli rondliep. Het was allemaal heel Maradonesque. De camera's waren de hele tijd op de trainer gericht die tonnetjerond in een Gimnasia-trainingspak langs de lijn stond. De thuisclub verloor met 1-2, maar volgens El Diez was zijn team beter.

De maanden erop was er bijna iedere dag wel nieuws uit La Plata. Zo liet de club een mascotte maken die op Maradona leek, kreeg hij tijdens een uitwedstrijd tegen zijn voormalige werkgever Newell's Old Boys een stoel die meer op een troon leek, struikelde hij achterover bij de dug-out, liet hij zich rondrijden in een golfkarretje omdat hij niet meer kon lopen en nam hij ineens ontslag. Dat laatste gebeurde eind november en daar baalde ik flink van, want dat betekende dat ik hem toch niet zou zien. De reden voor Maradona om op te stappen was dat Pellegrino zich vanwege de interne onrust bij de club niet meer verkiesbaar zou stellen voor de presidentsverkiezingen. De supporters waren woedend en gingen de straat op om Maradona en Pellegrino te steunen. Twee dagen later was het conflict opgelost en zat Diego weer op de bank bij de club. Als er verder geen rare dingen meer gebeuren, ga ik hem zien bij de wedstrijd Gimnasia – Vélez Sarsfield.

Speelschemahorror

Bijna was deze wedstrijd niet de openingswedstrijd van mijn reis geworden. Sterker nog, als het aan Boca Juniors en Rosario Central had gelegen was de hele trip in het water gevallen. Drie weken voordat de competitie weer zou herstarten, merkten de clubs ineens dat ze enkele spelers moesten afstaan voor het Olympisch kwalificatietoernooi. Dat was al meer dan een jaar bekend, maar schijnbaar had niemand daaraan gedacht en ineens was het een probleem. Enkele clubs, onder aanvoering van Boca Juniors, begonnen te krijzen als kleine kinderen dat de eerste vier speelrondes na de zomerstop (de seizoenen in Argentinië zijn precies andersom omdat het land op het zuidelijk halfrond ligt) moesten worden geschrapt. Dat waren uitgerekend de vier die ik zou bezoeken. De voorpret was in één klap over en werd vervangen door pure stress.

≡ EST. 2014 ≡

VOETBAL
CULTUUR

WORD LID

VAN HÉT MAGAZINE OVER VOETBALCULTUUR

—
6 MAGAZINES

+
WELKOMSTGESCHENK (BOEK OF SHIRT)

+
GRATIS TOEGANG TOT STAA TRIBUNE-EVENEMENTEN

+
KORTING OP STAA TRIBUNE-REIZEN

[STAA TRIBUNE.NL/WORD-ABONNEE](https://staantribune.nl/word-abonnee)

= VOETBALSTAD =

BUENOS AIRES

Begin 2020, net voordat de coronacrisis uitbrak, ging een jongensdroom voor Joris van de Wier (Tilburg, 1978) in vervulling: hij trok ruim drie weken door Buenos Aires, de voetbalhoofdstad van de wereld. Van de Wier zag de totale gekte rondom Maradona bij Gimnasia, liep door de levensgevaarlijke sloppenwijk naast het stadion van San Lorenzo, bezocht de voetbalhemel La Bombonera, stond met barra brava in het uitvak bij Berazategui, at een rotte choripán bij Talleres, raakte bevriend met de harde kern van Vélez Sarsfield, zag de legendarische houten tribune van El Porvenir, bezocht zijn stadionsdroom Huracán, ontmoette enkele wereldkampioenen bij Estudiantes en zag in El Monumental de paal waar Rob Rensenbrink tegenaan schopte.

STAANTRIBUNE

